

Sygn. akt II K 147/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Mróz

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 r., 6 czerwca 2014 r.

sprawy z oskarżenia prywatnego P. P.

przeciwko

P. K.

s. I. i U. z domu (...)

ur. (...) w P.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 26 grudnia 2013 r. w G. uszkodził ciało P. P. w ten sposób, że uderzył wyżej wymienionego szklanym kuflem w głowę, w wyniku czego P. P. doznał obrażeń ciała w postaci otwartej rany powieki i okolicy czołowej prawej

tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 kk

I. uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. tego, że 26 grudnia 2013 r. w G. uderzając w twarz P. P. szklanką z piwem spowodował u niego obrażenia ciała w postaci ran tłuczonych powłok głowy w okolicy czołowej prawej, prawego łuku brwiowego i powieki górnej oka prawego a powyższe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała – oka prawego na okres nie przekraczający 7 dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności;

II. na podstawie art. 35 § 1 kk nakłada na oskarżonego P. K. obowiązek wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego P. K. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. P. kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych;

IV. na podstawie art. 628 pkt 1 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego P. P. poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 732 zł w tym kwotę 432 zł tytułem poniesionych wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.

Sygnatura akt: II K 147/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

25 grudnia 2013 r. w godzinach wieczornych oskarżony P. K. spożywał alkohol z M. S. w barze w okolicy mostu Ś. A. w G.. W pewnym momencie P. K. postanowił pójść na dyskotekę do lokalu (...) w G. i opuścił bar. M. S. w nim pozostał, nadal spożywając alkohol z innym znajomym. W tym samym czasie w lokalu (...) przebywał P. P. ze znajomymi, między innymi M. Ś. oraz jego siostrą D. Ś.. W/w spożywali alkohol w postaci piwa. Około godziny drugiej w nocy M.Ś. został zaczepiony przez P. K., który ma do niego pretensje o rzekome, wcześniejsze pobicie jego wujka. Podczas wymiany zdań w korytarzu lokalu panował ścisk, a obok M. Ś. stał P. P. oraz D. Ś.. W trakcie wymiany zdań pomiędzy oskarżonym a M. Ś. P. K. chciał go uderzyć trzymaną w ręku szklanką z piwem. Cios w okolicę twarzy prawej otrzymał jednak P. P., a szklanka uległa rozbiciu. Piwem z niej obłana została D. Ś., w lokalu powstało zamieszanie. W wyniku uderzenia P. P. zaczął silnie krwawić i poszedł do toalety aby się umyć. Kiedy D. Ś. dowiedziała się, że P. P. uderzył P. K., podeszła do niego już poza lokalem z pretensjami, że została w związku z tym obłana piwem. Oskarżony przeprosił ją za swoje zachowanie. W związku z tym, że krwawienia u P. P. nie udało się zatamować, udał się on z D. i M. Ś. na pogotowie w G.. Stamtąd taksówką udali się do szpitala w N., gdzie P. P. zszyto rany cięte powieki i okolicy oczodołowej prawej.

W wyniku zadania ciosu szklanką pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci ran tłuczonych powłok głowy w okolicy czołowej prawej, prawego łuku brwiowego i powieki górnej oka prawego, co spowodowało u niego naruszenie czynności narządu ciała (oka prawego) na okres nie przekraczający 7 dni.

dowód: zeznania św. P. P. - k.38,

zeznania św. M. Ś. - k.38-39,

zeznania św. D. Ś. – k.47-48,

zeznania św. M. S. – k.39,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego - k.37-38,

opinia biegłego – k.16 akt o sygn. 1 Ds.37/14 Prokuratury Rejonowej w Prudniku,

dokumentacja lekarska - k.6,11-13 akt o sygn. 1 Ds.37/14 Prokuratury Rejonowej w Prudniku

dokumentacja fotograficzna – k.34-36.

Oskarżony P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, że pokrzywdzonego uderzył butelką M. S..

P. K., jest kawalerem, nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu rodziców, ma wykształcenie gimnazjalne, nie ma nikogo na utrzymaniu, był uprzednio karany sądownie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.37-38,

karta karna – k. 26.

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd dał wiarę zeznaniom bezpośrednich świadków zdarzenia, a to pokrzywdzonemu P. P., M. Ś. oraz jego siostrze D., a nadto M. S.. W zakresie ustalenia charakteru obrażeń Sąd oparł się na dokumentacji medycznej, opinii biegłego z zakresu medycyny oraz dokumentacji fotograficznej.

Powyższe dowody wskazują jednoznacznie na to, że oskarżony w nocy 26 grudnia 2013 r. w lokalu (...) w G. uderzył szklanką z piwem P. P.. Na taki przebieg zdarzenia wskazuje konsekwentnie pokrzywdzony, który na tamten czas nie pozostawał z oskarżonym w konflikcie. P. P. wykluczył aby ktoś inny, niż oskarżony mógł go uderzyć. Podobne w swej treści zeznania złożył M. Ś., który został przez oskarżonego w lokalu zaczepiony. Wreszcie i D. Ś., świadek, który nie znał wcześniej oskarżonego potwierdził, że po zdarzeniu, w trakcie rozmowy z oskarżonym został przez niego przeproszony w związku z oblaniem go piwem po uderzeniu. Z kolei wersji oskarżonego przeczy M. S., który zeznał, że do lokalu (...) nie został wpuszczony, a co za tym idzie nie mógł uderzyć pokrzywdzonego. Jego zeznań w żadnej mierze nie podważa nagranie przedłożone przez oskarżonego, podczas którego będący w stanie znacznej nietrzeźwości M. S. miałyby się przyznać, że to on uderzył P. P.. Nagrana rozmowa była prowadzona przez brata oskarżonego i jego kolegów, a odpowiedzi M. S. były wynikiem sugerujących pytań oraz stanu nietrzeźwości i chęci zaimponowania kolegom. Wskazać należy, że obecności M. S. na miejscu zdarzenia żaden z przesłuchanych świadków nie potwierdził (za wyjątkiem A. K., kolegi oskarżonego). Zeznań M. S. w żaden sposób nie deprecjonują i zeznania złożone przez P. D., który jest świadkiem jedynie ze słyszenia, podobnie jak i zeznania ciotki oskarżonego W. (...). Z kolei zeznania A. K. są już zupełnie niewiarygodne, nie tylko ze względu jego relacje z oskarżonym i ich zmianę w trakcie przesłuchiwania na rozprawie, ale i podawanie w nich okoliczności, o których nawet oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie wspominał. Tenże świadek zeznał więc, że oskarżony nie przyszedł do lokalu z M. S. (oskarżony twierdzi odmiennie), oraz że cały czas z oskarżonym przebywał (oskarżony nawet nie wspominał o obecności tego świadka w lokalu). Ponadto A. K. zeznał, że oskarżony był trzeźwy oraz że nikt go w lokalu nie uderzył, co stoi w oczywistej sprzeczności z wersją samego oskarżonego. Podał też, że pokrzywdzony został uderzony w lewą stronę twarzy. Zeznania tychże świadków w sposób oczywisty nakierowane są na spowodowanie uniknięcia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej. Wobec braku wiarygodnych dowodów wskazujących na możliwość przebiegu zdarzenia jaki podał oskarżony oraz wobec konsekwentności i zbieżności zeznań pokrzywdzonego oraz M. i D. Ś. Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wykrętne, zmierzające do pociągnięcia do odpowiedzialności za przypisany mu czyn innej osoby.

Odnośnie charakteru odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń Sąd za miarodajną uznał w tym zakresie opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej. W opinii biegły stwierdził, że powstałe u pokrzywdzonego obrażenia spowodowały u niego skutki określone w art.157 §2 kk., tj. naruszenie prawidłowych czynności narządu ciała (oka) na okres poniżej 7 dni.

W obliczu tych ustaleń Sąd przyjął, że zachowanie oskarżonego wypełnia zespół ustawowych znamion czynu określonego w art.157 §2 kk. Zgodnie z przepisem tego artykułu, kto powoduje naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, podlega karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Zgodnie z treścią art.53 §1 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. §2 stanowi zaś, iż wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd przyjął, wobec sytuacji majątkowej oskarżonego, że kara 4 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art.46 §1 k obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (1000 zł), jako realne dolegliwości dla oskarżonego, wdrożą go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu stopnia winy (zarzucalności) w działaniu oskarżonego, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu, na który w niniejszej sprawie składają się: charakter obrażeń u pokrzywdzonego oraz sposób i okoliczności popełnienia

czynu (podczas wymiany zdań pomiędzy skonfliktowanymi uczestnikami imprezy) kara ta będzie współmierną odpłatą za jego popełnienie. Sąd zważył przy tym na młody wiek oskarżonego oraz niekaralność za przestępstwa podobne.

Orzekając na podstawie art.46 §1 kk o zadośćuczynieniu za doznaną przez pokrzywdzonego krzywdę Sąd wziął pod uwagę jej rozmiar oraz dolegliwości jakich doznał pokrzywdzony.

Orzeczenie o kosztach postępowania wobec treści skazującej wyroku uzasadnia treść przepisów prawa cytowanych w pkt. IV wyroku.